

Phần 6

Chương 26

Trần Tấn Nhiên Mất Tích

Cô nhìn trộm Trần Tấn Nhiên một chút, thấy anh khoe môi của anh từ đầu đến cuối đều mang theo nụ cười lạnh nhạt, trong con ngươi cũng mơ hồ có chút sáng lên. Ương Ương thoáng thở phào một cái, cầm tay anh chặt hơn.

Cảm giác được hành động mờ ám của cô, Trần Tấn Nhiên nghiêng đầu khẽ liếc nhìn lại cô một cái, khoe môi chỉ khẽ nhúc nhích một chút.

Giữa buổi tiệc, bọn họ liền cáo từ về nhà, ở trên xe, Ương Ương phải nhẫn nhịn lại đến mấy lần, mới gắt gao kèm chế được sự nghi vấn này của mình. Nhưng nhưng thật ra là cô thật sự rất muốn thử hỏi dò cũng không ngốc một câu, hỏi thăm xem anh có định chỉ công việc tìm kiếm Y Lan hay không.

Thật ra thì Ương Ương cũng không ngốc một chút nào hết. Cô hiểu rất rõ ràng một điều, không nói ra, không có nghĩa là không tồn tại.

Hàng ngày ngoại trừ thời gian đi làm tan việc, thời gian còn lại Trần Tấn Nhiên cũng đều ở nhà. Thân thể của Ương Ương cũng đã hồi phục, ông chủ của cô cũng đã mấy lần gọi điện thoại tới thúc giục, mà cô cũng không muốn cứ ở nhà chơi bời lêu lổng như vậy nữa, liền đi làm.

Ương Ương cũng đã từng gặp lại Tư Dận mấy lần. Thịnh thoảng Tư Dận lại mang bạn gái mới tới nơi này, lúc mới đầu Ương Ương còn là hi hi ha ha nói chuyện cười giỡn với anh. Nhưng rồi thấy anh trở nên lạnh nhạt, dường như đã thay đổi thành một người khác, cho nên dần dần cô cũng không còn tìm lời nói chuyện với anh nữa.

Bạn gái của anh chụp hình xong, Tư Dận liền trực tiếp đưa người con gái kia rời đi ngay. Ương Ương cũng không để ý, chỉ cảm thấy có chút hơi buồn bã. Nhìn thời gian đã sắp đến lúc tan việc rồi, cô nhanh chóng thu dọn công việc, chờ Trần Tấn Nhiên tới đón cô.

Mọi nhân viên khác ở trong phòng làm việc đều đã lục tục rời đi. Bầu trời cũng dần dần trở nên tối đen, nhưng vẫn chưa thấy xe của Trần Tấn Nhiên tới.

Ương Ương không khỏi có chút sốt ruột, cô cầm điện thoại di động muốn gọi cho Trần Tấn Nhiên, nhưng lại lo lắng anh đang bận công việc. Cô sợ mình gọi điện thoại cho anh lại sợ sẽ bị làm trễ nải công việc của anh.

Thật ra thì trước đây cũng đã từng xảy ra tình huống thế này. Trần Tấn Nhiên làm thêm giờ hoặc là tạm thời có chuyện, anh cũng sẽ thông báo cho cô, để cho cô gọi xe trở về trước, hoặc là trực tiếp gọi tài xế nhà tới đón cô. Nhưng

mà lần này, không hiểu sao ngay cả một chút thông tin ngắn ngủi, anh cũng không nhắn lại cho cô biết, thực sự đã làm cho Ương Ương cảm thấy có chút buồn bực.

Ương Ương mở laptop ra, tùy ý lên mạng một chút. Nhưng cô lại cảm thấy việc chơi mấy cái trò chơi nhỏ kia không chút thú vị, liền đứng dậy đi lại. Đi tới đi lui ra vào cửa sổ cũng đã đến năm lần, trên đường cũng đã tràn ngập ánh sáng rực rỡ của những ngọn đèn, nhưng vẫn không thấy Trần Tấn Nhiên đâu cả. Cô muốn đi, nhưng lại lo rằng, cô vừa đi thì Trần Tấn Nhiên lại đến, như vậy chẳng phải là anh sẽ mất công hay sao? Cho nên cô lại tiếp tục chơi cái trò chơi chán đến chết kia.

Lại qua nửa giờ nữa, rốt cuộc Ương Ương đã không thể nào kiềm chế được nữa, liền bấm dãy số điện thoại di động của Trần Tấn Nhiên. Tiếng chuông điện thoại đô đô vang lên, sau mấy hồi chuông, đột nhiên cúp luôn. Ương Ương nghĩ thầm, chắc anh sẽ gọi điện thoại trở lại cho cô.

Ương Ương liền siết chặt chiếc điện thoại di động, ngồi đợi ở chỗ đó.

Đợi được một lúc lâu, năm phút đồng hồ trôi qua, nhưng vẫn không hề thấy anh gọi điện thoại trở lại cho cô? Điện thoại di động vẫn như cũ, yên tĩnh một mảnh! Ương Ương cảm thấy dường như trong chuyện này có cái gì không đúng, cô lại tiếp tục bấm lại dãy số điện thoại của Trần Tấn Nhiên một lần nữa.

Bên kia không phải là tiếng chuông điện thoại kêu đô đô nữa, mà trực tiếp có một giọng nói của phụ nữ truyền đến: “Thật xin lỗi, số điện thoại mà ngài đã gọi hiện tại đã tắt máy, sorry...”

Ương Ương cúp điện trong lòng đầy sự ngỡ ngàng. Suy nghĩ một chút, cô gọi điện thoại cho anh trợ lý kè cận của anh. Số điện thoại này là do Trần Tấn Nhiên đã lưu lại trong máy điện thoại cho cô, nói là phòng trừ thỉnh thoảng lúc nào có việc cần thiết thì gọi.

Ương Ương không nghĩ tới đến hiện tại lại có tác dụng trong tình huống này.

Điện thoại tiếp thông, Ương Ương báo tên họ, liền mở miệng hỏi thăm: “Hôm nay Tấn Nhiên phải ở lại làm thêm giờ sao? Điện thoại di động của anh ấy lại tắt máy, tôi không thể nào gọi điện được cho anh ấy...”

“Hôm nay Tổng Giám đốc Trần mới 4 giờ đã tan việc...”

“A, hóa ra như vậy sao...”

“Vậy tối nay anh ấy có buổi xã giao nào không?”

“Không có! Tối nay Tổng giám đốc Trần không có xã giao, cho nên mới 4 giờ đã tan việc rồi! Sao vậy? Tổng giám đốc Trần chưa về nhà sao?”

“A, có lẽ là anh ấy đang cùng ở chung một chỗ nào đó với bạn bè rồi!” Ương Ương nhếch nhếch khóe miệng, cô ứng đối lung tung lại mấy câu, khách sáo

cám ơn người trợ lý của anh đã ân cần quan tâm. Cô cúp điện thoại, đi ra ngồi ở trên chiếc ghế da xoay...

Mũi chân di di trên mặt đất một chút, lắc lư qua lại chiếc ghế xoay chùng vài lần, Ương Ương cầm chặt điện thoại di động, nhìn trên màn hình lúc này vẫn đang liên tục gọi tới gọi lui vào máy điện thoại của người đàn ông kia, cô cảm thấy trong lòng dậy lên từng hồi từng hồi hoảng hốt.

Có lẽ là điện thoại của anh không còn điện nữa rồi, cho nên mới đột nhiên bị cắt đứt liên lạc sau đó thành ra tắt máy, hoặc giả anh thật sự đang ở chung một chỗ cùng với bạn bè chẳng?

Ương Ương nghĩ đến cái lần cô say rượu trở lại, anh chính là đang uống rượu cùng với mấy người bạn của mình, uống mãi đến tận nửa đêm. Cô thầm nhớ lại những ngày qua Trần Tấn Nhiên suốt cả ngày đều ở trong nhà, có lẽ là anh đã buồn bực rồi.

Ương Ương thu dọn qua quýt một chút sau đó liền khóa lại cửa rời đi. Cô bắt xe trở về nhà, quả nhiên Trần Tấn Nhiên cũng vẫn chưa về nhà.

Ương Ương hỏi Quản gia và thím Lý, bọn họ cũng nói Trần Tấn Nhiên cũng chưa hề trở về. Ương Ương cũng có chút buồn bã, chỉ có một mình, cho nên ngay cả bữa ăn tối, cô cũng cảm thấy không có chút khẩu vị nào để ăn uống, chỉ tùy tiện ăn qua loa một chút đồ ăn, sau đó liền đi lên lầu. Bình thường cô và Trần Tấn Nhiên sẽ cùng xem ti vi với nhau, nhưng mà tối nay không có Trần Tấn Nhiên ở đây, cô suy nghĩ một chút liền dự định đi vào thư phòng lên mạng một chút.

Từ trước đến nay, cô chưa đi vào thư phòng bao giờ, lần này đi vào cũng cảm thấy có chút mới lạ. Cô mở laptop của anh ra, trong khi chờ cho máy khởi động, Ương Ương nhìn bốn phía chung quanh thư phòng một vòng, liền nhìn thấy trên bàn làm việc để một chiếc khung ảnh, bên trong là hình của anh và Trần Y Lan. Hai người bọn họ đang ôm ấp lấy nhau ở dưới ánh mặt trời, anh thì cầm ở trên hõm vai của Trần Y Lan, gương mặt hai người cùng cười rạng rỡ như mặt ánh mặt trời...

Ương Ương khẽ nhún vai, cũng không quá để ý, dù sao, Trần Y Lan xuất hiện sớm như vậy, bọn họ đã ở chung một chỗ, chuyện hai người ngọt ngào hạnh phúc đó là một sự thực, không thể nào xóa đi được.

Màn hình được mở ra, khi Ương Ương nhìn thấy hình ảnh đó, cũng không khỏi cảm thấy có chút sùng sốt.

Hình nền của laptop là một tấm ảnh chụp Y Lan. Tấm hình này được ông kính chụp từ phía xa, trong hình, Y Lan mặc bộ váy áo màu trắng, đứng ở bờ biển cúi đầu mỉm cười.

Cho dù bây giờ Y Lan không có ở đây, cho dù hai người bọn họ thoát nhìn đúng là “nâng khay ngang mày”⁽¹⁾, nhưng mà anh cũng không hề vứt bỏ thay đổi hình nền kia đi.

Ương Ương cảm thấy hô hấp của mình có chút khó khăn, tại sao cô lại tự đi tìm khổ như thế chứ, đang yên đang lành lại chạy tới đây muốn lên mạng, thật đúng là tự mình đi tìm phiền phức mà.

Nhưng mà Ương Ương vẫn không thể nào không chế được bản thân. Cô kích chuột vào biểu tượng chim cánh cụt⁽²⁾, di chuột vào trong khung, vị trí dùng để đăng nhập mã số QQ gồm 6 ký tự. Cô thầm tự nhủ trong lòng, máy vi tính này là của anh, như vậy mã số đăng nhập này nhất định cũng sẽ chỉ có anh biết mà thôi.

Cô cố nén lại cảm xúc, cũng không thử đăng nhập mật khẩu một lần, Ương Ương dứt khoát gập laptop lại, dùng sức lắc đầu một cái, cầm điện thoại di động lên, tiếp tục gọi điện thoại cho Trần Tấn Nhiên, nhưng mà điện thoại của anh vẫn thấy tắt máy như cũ.

Ương Ương chậm chạp xoay người, đi ra khỏi thư phòng, sau đó đi tắm. Cô nằm ở trên giường, hai mắt mở thật to nhìn chằm chằm lên trần nhà, chỉ cảm thấy lúc này trong lòng đang tràn ngập sự bi thương.

Nhưng một đêm này cô thực sự vẫn ngủ rất say. Có lúc nghĩ đến, cô cảm thấy, thật ra thì bản thân mình là người có năng lực điều chỉnh rất mạnh. Ông xã của mình đi cả đêm không trở về, thế nhưng mà buổi sáng lại thấy đói bụng đến lợi hại, khẩu vị cũng không hề kém đi, mà ngược lại, cô ăn rất nhiều.

Ương Ương đi làm, từ buổi sáng cô đã liên bắt đầu không yên lòng, không nói đến hiệu suất làm việc cực kém, mà chất lượng càng kém thêm tới cực điểm. Một người thợ trang điểm khác có tên là Hạ Mỹ, thấy cô sắc mặt nhợt nhạt, bộ dáng tinh thần đầy vẻ hoảng hốt như vậy, liền mở miệng khuyên cô nên tan làm trước, về nhà nghỉ ngơi. Ương Ương suy nghĩ một chút sau đó liền đồng ý, thay vì phạm sai lầm, hóa trang cho khách chỉ tạm được, còn không bằng trước nghỉ ngơi một chút cho khỏe.

Cô đang cầm cái ly nước, vẫn tiếp tục gọi điện thoại cho Trần Tấn Nhiên, điện thoại di động vẫn tiếp tục tắt máy như cũ.

Cô không cách nào buộc mình tiếp tục gọi điện thoại nữa.

Nếu như anh có suy nghĩ cho cô, nếu như trong lòng anh có một chút vị trí của cô thôi, nếu như anh lúc nào cũng thật lòng yêu thương cô, nếu như anh coi cô quả thực là một người vợ của anh...

Thì ít nhất anh cũng không thể nào đột nhiên mất tích mà không có một chút tăm hơi, lại còn đi suốt cả đêm không về như vậy.

Ương Ương uống cạn sạch ly nước, đứng lên đi đến phòng rửa tay, sau đó bắt đầu gọi điện thoại đến phòng làm việc của anh. Đáp lại cô là giọng nói của một nữ thư ký truyền đến.

“Trần Tấn Nhiên có ở đây không?”

“Xin hỏi ngài là ai vậy?”

“Tôi là phu nhân của anh ấy.” Ương Ương không muốn khua môi múa mép nhiều, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Thật xin lỗi Trần phu nhân, Tổng giám đốc Trần không có ở đây.”

“Hôm nay anh ấy vẫn chưa đến công ty đi làm sao?” Trái tim của Ương Ương lại rơi xuống phía dưới một tầng, lòng bàn tay đang cầm điện thoại di động ướt nhẹp, trơn trượt, thiếu chút nữa cô đã không cầm nổi được chiếc điện thoại.

“Vâng! Buổi sáng Tổng giám đốc Trần có gọi điện thoại tới công ty, nói là nghỉ phép một tuần.”

Tiểu thư thư ký vừa nói ra lời này, trong mùi vị đã mang theo một chút xú sự cẩn thận, lẫn ý tứ đồng tình thương hại.

Chồng mình không trở về nhà, cũng không có ở công ty, đột nhiên nghỉ phép một tuần, là phu nhân mà lại hoàn toàn không biết gì hết... Loại chuyện như thế này, cho dù nghĩ như thế nào cũng đều sẽ có cảm giác như ở trong đó phải có chuyện gì đó mờ ám!

“Cảm ơn cô, hẹn gặp lại.”

Ương Ương vẫn tỉnh táo không chế được tâm tình của mình, giọng nói của cô vẫn vững vàng, cũng không hề có một chút gợn sóng, chào tiểu thư thư ký, sau đó cô cúp điện thoại.

Hai tay của cô chống vào tại trên bồn rửa tay, hô hấp bắt đầu thay đổi trở nên nặng nề. Ương Ương cứ cúi đầu, đứng trầm mặc như vậy.

Khóe miệng của cô dần dần cũng nhếch lên, thoáng nở một ý cười. Nụ cười kia càng ngày càng trở nên rục rĩ, càng ngày càng sâu hơn, đến cuối cùng, chọt một giọt nước mắt rơi xuống, đập vào trên mặt bàn đá cẩm thạch lạnh như băng.

Ương Ương chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt của mình ở trong gương hiện ra một màu trắng bệch. Nước mắt của cô cứ thế trào ra, lăn xuống không ngừng.

Ghi chú:

1. Nâng khay ngang mày: Nguyên văn “Cử án tề mi - 举案齐眉”. Dịch nghĩa: “vợ chồng tôn trọng nhau”. Câu nói này xuất phát từ tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày. Ý nói Tống Ương và Trần Tấn Nhiên là vợ chồng hợp pháp, nhưng chỉ là vợ chồng hữu danh vô thực, không có tình cảm với nhau, không được Trần Tấn Nhiên coi trọng.

2. Chim cánh cụt: Đây là biểu tượng của phần mềm chat QQ của Trung Quốc, tương tự như Yahoo. Phần mềm này có biểu tượng là một con chim cánh

cụt. Cũng giống như Yahoo, mỗi khi bạn đăng nhập QQ sẽ có biểu tượng con chim cánh cụt nhỏ ở dưới góc màn hình. Khi có người nào đó add bạn, QQ sẽ phát ra tiếng kêu (mặc định là tiếng ho thì phải). Khi có người nhắn tin cho bạn, QQ sẽ kêu títtít, đồng thời hình con chim cánh cụt sẽ nháy nháy nháy nháy. Mỗi khi có người on/ offline, QQ đều có tiếng báo hiệu.

Chương 27

Nên Sớm Kết Thúc

Uong Ưong vẫn thường tự nói với mình, sớm muộn gì rồi cũng có một ngày Trần Tấn Nhiên sẽ rời bỏ cô, nhưng mà, cô lại không thể ngờ rằng cái ngày đó lại đến nhanh như vậy.

Cô nhìn lại vết thương trên cánh tay mình, thậm chí đến lúc này cô vẫn còn suy nghĩ, nếu như vết thương của cô vẫn chưa phục hồi lại, có phải Trần Tấn Nhiên sẽ vẫn đối xử với cô tốt đẹp, sẽ chưa rời khỏi cô hay không?

Thế nhưng trên đời này làm gì có vết thương nào sẽ không khép miệng lại chứ?

Ưong Ưong lau sạch nước mắt đi, sau đó cô mở vòi nước ra bắt đầu rửa mặt.

Không có chuyện gì lớn, vốn dĩ người ta chính là một đôi thanh mai trúc mã, người ta đã quen biết nhau vài chục năm rồi, mà coi là cái gì đây. Mà gả tới đây bất quá cũng mới có mấy tháng, hơn nữa, quá nửa thời gian mà chỉ có cãi nhau âm ỉ có lúc còn làm náo loạn cả lên như thế. Mà như vậy mà có thể địch nổi với sức nặng của thanh mai kia thì mới thực sự là kỳ quái.

Ưong Ưong vỗ vỗ lên gò má của mình, miễn cưỡng cố nặn ra một nụ cười. Cô đi ra khỏi phòng rửa tay, cảm thấy nhưức đầu lợi hại, nên xin phép nghỉ một ngày, sau đó đi về nhà.

Đi được nửa đường cô rẽ vào siêu thị mua một đồng lớn toàn những đồ ăn vặt. Tiếp đó, sau khi về nhà cô liền khóa cửa, nhốt mình ở trong căn phòng tối om, mở video xem phim, vừa ăn vừa xem. Khi tâm tình cảm thấy không được tốt cô thường sẽ điên cuồng ăn một thứ gì đó. Nhưng dù cô có ăn như thế nào thì người cũng không thể mập lên chút nào, có lẽ là do tâm tình đã phải chịu sự uất ức. Cũng chưa từng nghe thấy ai nói, nếu tâm tình người ta mà phải chịu uất ức thì thân thể sẽ biến thành mập mập.

Ưong Ưong xem phim đến mệt mỏi, sau đó vì quá mệt nhọc cô liền ngủ thiếp đi. Đến khi tỉnh lại nhìn thấy trong màn hình, hai nhân vật nam nữ chính đang bị đẩy đến cảnh ngộ yêu nhau đến chết đi sống lại, chịu đựng vô số hành hạ và khốn nhiều, trong chốc lát cô như trở nên như ngây ngô, sờ soạng cầm gói khoai tây chiên, máy móc nhai...

Cô nhìn thấy Ret Butler rời khỏi Scarlett, Scarlett một mình ở lại trong trang trại Tara, vì cha mẹ của cô đã từng ở trong khu trang trại màu trắng này. Scarlett đứng ở dưới ánh hoàng hôn, cô đứng trên mảnh đất bị ánh hoàng hôn chiếu vào, hát lên một màu đỏ rực, Scarlett đứng thẳng lưng, ngẩng cao đầu tự nói với mình, ngày mai, ngày mai sẽ bắt đầu một ngày mới.

Nhưng mà với Ương Ương, ngày mai của cô sẽ bắt đầu ở nơi nào đây?

Ít nhất Ret Butler còn yêu Scarlett, hơn nữa, Ret Butler là của cô. Ashley yêu Melani, Scarlett vĩnh viễn cũng không có cách nào gạt Melani ra, để được đứng ở bên cạnh Ashley. Cũng giống như Ương Ương hiện giờ, cô vĩnh viễn không thể nào gạt Y Lan ra, để đứng vào vị trí ở bên cạnh Trần Tấn Nhiên.

Ương Ương lại quá cố chấp. Cô đã yêu Trần Tấn Nhiên đến ngây ngốc, đến giờ vẫn tiếp tục yêu anh. Có lẽ câu thành ngữ người đời vẫn nói “Tự mình treo cổ mình chết trên một thân cây”, chính là để chỉ về cô lúc này.

Ương Ương trầm mặc suốt ba ngày mới khôi phục lại như cũ. Hình như là năng lực tự điều chỉnh cảm xúc của cô càng ngày càng kém đi rồi thì phải! Thế nào mà lần này cô phải mất đến ba ngày mới khôi phục lại được tinh thần như cũ.

Cô trở về cuộc sống thường ngày của mình. Cô lại đi làm, chỉ có chút thay đổi là trở nên trầm mặc, ít nói hơn. Trong những ngày này, Tư Dận lại tới lần một lần nữa, lại đổi một bạn gái khác.

Anh vẫn như cũ, không hề để ý đến cô, chẳng qua khi cô đi đến phòng rửa tay, thì chạm mặt anh ở trong hành lang.

Ương Ương cười cười, chào hỏi anh một câu, Tư Dận cũng chỉ quan sát cô từ trên xuống dưới một lượt, sau đó nói ra ba chữ: “Em gầy đi.”

“À, em đang giảm cân.” Ương Ương cười lên một tiếng, một ánh nhìn khờ sở thoáng lướt qua rất nhanh ở nơi đáy mắt của cô.

Ánh mắt của Tư Dận lạnh lùng sắc bén, giống như hai luồng ánh sáng cháy rực, gần như xuyên thấu qua cả da thịt của cô.

Vào thời điểm cô gần như sắp cướp đường bỏ chạy, Tư Dận chợt chậm rãi nói ra một câu: “Ly hôn cũng không phải là chuyện gì lớn, anh sẽ không để ý.”

“Hà?” Ương Ương kinh ngạc nhìn anh, thế nhưng Tư Dận lại chợt khẽ cười lên một tiếng, ánh mắt sáng sắc bén kia thay đổi thành dịu dàng, tránh ra sang bên cạnh nhường đường cho cô.

Khi Ương Ương trở về thì Tư Dận đã không còn ở trong phòng làm việc nữa. Cô bạn gái của anh vẫn còn ngồi ở chỗ đó, trên mặt mới chỉ trang điểm được một nửa, chỉ có điều là vẻ mặt của cô lúc này mang đầy sự cô đơn. Ương Ương có chút thương cảm đối với cô, người khiến cô hăm mộ đã không còn ở đây, cô có hóa trang xinh đẹp nữa, phỏng có ích gì đây?

Ưong Ưong thuê xe về nhà, cô lại mua thật nhiều đồ ăn vặt như cũ. Khi cô đi vào biệt thự, chợt thấy xe của anh đang đậu ở trong ga-ra.

Trái tim của Ưong Ưong đập cuồn cuộn! Trần Tấn Nhiên đã trở lại rồi!

Như vậy đấy, anh nói thì hay lắm, nghỉ phép một tuần, nhưng hiện tại đã là ngày thứ tám rồi, anh mới trở lại...

Ưong Ưong cứng rần ổn định lại tinh thần, xách theo túi đồ to đi về phía phòng khách. Thím Lý đứng ở lối ra vào phòng khách, thấy Ưong Ưong trở lại, định nói điều gì đó nhưng lại thôi, chỉ nhìn cô rồi thở dài. Ưong Ưong nhẹ nhàng gượng cười đáp lại thím Lý, sau đó cô vừa định bước đi tiếp thì chợt nghe thấy một giọng nữ quen thuộc...

Ưong Ưong hơi ngẩn ra, nhưng rồi cô vẫn mỉm cười tiếp tục đi vào. Cô liếc nhìn sang một cái, liền thấy Trần Tấn Nhiên và Y Lan đang ngồi ở trên ghế salon. Cô còn chưa kịp mở miệng, Y Lan đã vượt lên, lên tiếng trước: “Ưong Ưong, chị tan việc rồi à?”

Ưong Ưong chú ý tới câu nói của Y Lan. Trong câu chào vừa rồi, Y Lan cũng đã không còn gọi cô là chị dâu nữa. “Ừ, những ngày qua cô đi nơi nào vậy? Cô có biết đã làm cho anh trai của cô lo lắng gần chết đó không...”

Ưong Ưong vừa đặt chiếc túi xuống, vừa ngồi xuống ở bên cạnh Trần Tấn Nhiên: “Tấn Nhiên, anh tìm được Y Lan ở đâu vậy?”

Vẻ mặt của Trần Tấn Nhiên có chút lúng túng, anh rút cánh tay của mình ra khỏi tay của Ưong Ưong, nhàn nhạt mở miệng đáp lại: “Y Lan đi ra nước ngoài để giải sầu một chút thôi mà.”

“A, trở lại là tốt rồi! Dù sao ở bên ngoài cũng không thể nào thoải mái bằng ở nhà.” Ưong Ưong cũng không để ý nhiều đến động tác của Trần Tấn Nhiên, mở miệng cười nói.

“Vâng, đúng vậy đấy! Từ giờ trở đi em sẽ không đi như vậy nữa, em rất nhớ anh Tấn Nhiên, nhớ những món ăn mà đầu bếp nơi này đã nấu đấy.” Y Lan tựa như đang làm nũng vậy, hướng ánh mắt nhìn sang phía Trần Tấn Nhiên, hé nở một nụ cười sáng rỡ. Trần Tấn Nhiên nhìn vẻ mặt ngây thơ của Y Lan, không khỏi cười cười, trong nụ cười hàm chứa đầy sự cung chiêu: “Cô nhóc ngốc nghếch này, để xem lần sau em còn dám rời nhà đi ra ngoài nữa hay không, chịu khổ sở bên ngoài thấy thế nào?”

“Không có chuyện phải chịu khổ sở đâu nhé! Người ta đi chơi du sơn ngoạn thủy, có không biết bao nhiêu chuyện vui vẻ!” Y Lan chu cái miệng nhỏ nhắn ra, ngón tay quần vào trên ngón tay của Trần Tấn Nhiên, làu bàu đầy vẻ bất mãn.

Ưong Ưong nhìn thấy bộ dạng bọn họ nói chuyện nông tình mật ý như vậy, chợt thấy mình không thể nào vô liêm sỉ mà tiếp tục còn ngồi lại ở đây như vậy nữa. Không hiểu tại sao cô có cảm giác mình không thể nào hòa vào trong mạch

trò chuyện với hai người bạn họ được. Ngược lại, cô có cảm giác mình giống như là một người thứ ba xen ngang vào giữa hai người vậy. Ương Ương đứng lên, lặng lẽ bỏ đi lên lầu. Mà lúc này, Trần Tấn Nhiên và Trần Y Lan nói chuyện với nhau thật vui vẻ, nên cũng không hề chú ý tới việc cô rời đi.

Lúc đến giờ ăn cơm tối, thím Lý đi lên lầu gọi cô, Ương Ương nói tránh đi, lúc mới trở về mình đã ăn rồi, nên không xuống lầu nữa. Trần Tấn Nhiên cũng không đi lên gọi cô, mà Y Lan lại càng không hề nhớ gì đến cô. Ương Ương nhớ lại, thời gian trước Y Lan ở đây, vẻ mặt của cô còn làm ra vẻ hết sức hoàn mỹ, chẳng những mồm miệng liền thoảng một câu gọi cô chị dâu, hai câu gọi cô chị dâu, thậm chí trong cách cư xử với cô, Y Lan còn có vẻ cung kính. Nhưng còn lần này, sau khi trở lại con người Y Lan dường như cũng đã thay đổi, khi cô nói chuyện hoặc là ngay trên nét mặt cũng đều mang theo chút thái độ gì đó như căm ghét.

Túi đồ ăn vặt của cô còn ở dưới lầu, nhưng cô cũng lười xuống dưới lấy, chẳng qua là khi cô xem TV, liền cảm thấy bụng đói thực rất khó chịu, đành phải xuống giường. Ương Ương nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng ngủ ra thành một cái khe hở nho nhỏ. Đôi con người xinh đẹp không khỏi hơi híp lại nhìn xuống bên dưới. Ở dưới lầu sớm đã không còn bóng người, có lẽ bọn họ đã đi ra ngoài tản bộ.

Ương Ương đẩy cửa ra, đi xuống lầu, nhìn thấy túi đồ ăn vặt cô mua về để ở trên bàn cũng không còn ở đó nữa. Cô đi ra phía tủ lạnh, mở cửa tủ lạnh ra nhìn vào, chỗ sữa chua của mình cũng không thấy đâu cả, cả một túi đồ ăn vặt mà cô mua về chưa từng ăn cũng không có ở đó.

Ương Ương càng phát ra kinh ngạc, “Thím Lý, túi đồ ăn vặt mà tôi mang về đâu mất rồi?”

Thím Lý cuống quýt chạy từ phòng bếp ra ngoài, lại nhìn Ương Ương đầy vẻ có chút ngại ngùng: “Thiếu phu nhân...”

“Sao vậy?”

“Nhị tiểu thư nói là tủ lạnh không được nhét những thứ vớ vẩn đó, cho nên đã sai người hầu vứt bỏ hết những thứ đồ ăn vặt đó của cô đi rồi.”

Lúc này Ương Ương cảm thấy khí huyết trong người như nhảy vọt lên tận đỉnh đầu. Cô phải lập tức chống vào lan can mới gắng gượng đứng vững được. Lúc này gương mặt của cô cũng đã thay đổi, trắng bệch ra như tuyết vậy. Mãi thật lâu sau, cô mới gắng sức nặn ra được một nụ cười: “Thôi quên đi, không sao hết!”

“Thiếu phu nhân, có phải là cô đã đói bụng rồi hay không, để tôi đi nấu cho cô chút canh nhé...”

“Không cần đâu, tôi không đói bụng nữa rồi.” Ương Ương cảm thấy người mệt mỏi không còn chút sức lực nào nữa, cô xoay người sang chỗ khác, bỏ đi

lên lầu, vào trong phòng ngủ. Cô ngồi xuống ở trên giường ngơ ngẩn. Chỉ có một chút đồ ăn vặt của cô như vậy thôi, mà bọn họ đã không bỏ qua cho rồi, làm sao còn có thể dung nạp cả một con người của cô được đây?

Ưong Ưong ngồi một mình buồn bực ở đó một hồi lâu. Từ trong TV vang vọng ra tiếng cười nói đùa giỡn hết sức náo nhiệt. Cô dứt khoát tắt TV đi, vào trong toilet đi tắm một cái. Sau đó trong đầu tràn đầy buồn bực, cô liền thiếp đi lúc nào không biết. Không biết cô đã ngủ được bao lâu, chợt bị giọng nói và tiếng bước chân của người nào đó đánh thức. Ưong Ưong phải vất vả lắm mới mở mắt ra được. Ánh đèn trong phòng ngủ đã được bật sáng rực đến chói mắt, làm cho cô không khỏi phải lấy tay che lấy mắt của mình.

“Ưong Ưong.”

Là giọng nói của Trần Tấn Nhiên đang gọi cô. Ưong Ưong ngồi dậy, chợt thấy bóng dáng của Y Lan thoáng hiện qua ở bên cạnh cửa. Trần Tấn Nhiên đóng cửa lại, đi tới bên giường.

Dường như anh đã uống một chút rượu, bộ dạng thần thái có vẻ rất phần chấn, Ưong Ưong mơ mơ màng màng đáp lại một tiếng: “Anh trở lại rồi sao?”

Trần Tấn Nhiên khẽ gật đầu, ngồi xuống trên ghế sa lon ở bên giường.

“Có việc gì thế? Vừa mới rồi hình như em nhìn thấy Y Lan.”

Ưong Ưong ngồi dậy, dụi dụi mắt một lúc, nhìn lại anh.

“Đúng thế, cô ấy nhìn thấy em ở nơi này, cho nên đã đi ra ngoài trước.” Trần Tấn Nhiên không thể nào lập tức thay đổi thành lạnh lùng được. Dù sao, đoạn thời gian trước đó, bọn họ cũng đã từng chung sống với nhau không tệ. Hơn nữa, anh không thể không ích kỷ mà thừa nhận, thời gian qua anh và cô cũng đã từng nhiều lần trải qua những chuyện cá nước thân mật như vậy.

Chương 28

Các Loại Cảm Xúc (1)

“Uong Ưong, hay là trước hết em hãy đi ra ngoài trước đi.”

Bỗng nhiên Trần Tấn Nhiên ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt sáng quắc giống như một lưỡi móc câu: “Y Lan, cô ấy sẽ mất hứng.”

“Như vậy còn em thì sao đây?”

Ưong Ưong tựa như ngủ không được ngon giấc, cho nên phản ứng còn có chút chậm lụt, sững sốt hồi lâu mới lắp bắp lên tiếng.

“Ưong Ưong, em biết tôi và Y Lan...” Trần Tấn Nhiên hơi cau mày lại. Hiện tại Y Lan đã trở lại, anh làm sao còn có thể cùng với cô được?

Người anh yêu, chỉ có một mình Y Lan mà thôi.

“Nhưng em là phu nhân của anh mà!” Ương Ương níu chặt lấy tấm ga trải giường, sắc mặt trắng bệch ra, nhìn đến chói mắt: “Anh đã không yêu thích em, tại sao anh còn lên giường với em?”

“... Em cũng cam tâm tình nguyện đó thôi, không phải sao?” Lời nói này của Trần Tấn Nhiên, giống như một dòng nước lạnh xối xuống đầu của cô, lập tức sự giá buốt kia làm cho Ương Ương chột tỉnh táo lại.

“Cho nên khi không có Y Lan ở đây, em chỉ là bạn giường của anh thôi, có đúng hay không?”

“Chúng ta đều đã là người trưởng thành, Ương Ương... Chuyện này không có vấn đề gì lớn hết, cho dù là không có em, cũng sẽ có người khác. Tôi là một người đàn ông bình thường, hướng chi, em lại là vợ của tôi, chúng ta lên giường...”

“Anh vẫn còn nhớ em là vợ của anh sao?” Ương Ương lập tức nở một nụ cười lạnh lùng, bật lên thành tiếng: “Vợ thì không thể ngủ ở trong phòng ngủ, nhưng em gái thì lại có thể ở sao?!”

“Ương Ương, cô có thể đừng cố tình gây sự như vậy nữa hay không? Cô biết rõ Y Lan và tôi không có liên hệ máu mủ nào hết!”

Trần Tấn Nhiên đứng lên, nóng nảy dạo bước. Sắc mặt của Ương Ương càng tái nhợt đi. Buổi tối cô cũng không ăn uống gì, lúc này cô chỉ cảm thấy trong dạ dày đang trào lên từng hồi từng hồi thứ nước chua chua. Rốt cuộc, cô cũng không thể nào còn nhịn được nữa, lão đảo bước xuống giường chạy nhanh về phía phòng vệ sinh...

Ương Ương ới đến tối tắm trời đất, Trần Tấn Nhiên cũng có chút bị hoảng sợ, cầm cho cô chiếc khăn lông nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng của cô: “Cô làm sao vậy? Thế nào mà đang yên đang lành lại bị ới như vậy?”

Ương Ương súc miệng, mệt mỏi nhận lấy chiếc khăn lông trong tay anh, “Em cũng không biết, có thể là do em đã ăn phải đồ ăn bị hỏng nên đau bụng.”

“Bữa cơm buổi tối cô hoàn toàn không ăn một thứ gì, làm sao mà ăn đồ ăn bị hỏng đến đau bụng được?” Trần Tấn Nhiên vẫn giữ một vẻ mặt lộ rõ sự không tin để nhìn cô. Ương Ương liền xoay người đi ra phía bên ngoài, mệt mỏi mở miệng nói: “Em không được thoải mái, muốn đi ngủ...”

“Vậy để tôi nói với thím Lý dọn dẹp phòng khách cho cô.” Anh lưỡng lự một lúc, nhưng cuối cùng vẫn nói lại một câu như trước. Ương Ương bỗng nhiên dừng lại, đột ngột xoay người lại, hung hăng trừng mắt nhìn anh: “Trần Tấn Nhiên, anh thật vô sỉ!”

Cô giơ tay lên, dùng chiếc khăn lông đang cầm trong tay ném mạnh một cái. Chiếc khăn bay lên che phủ vào trên gương mặt của Trần Tấn Nhiên!

Trần Tấn Nhiên thỉnh linh thấy cô như vậy, chật vật sững sờ đứng nguyên tại chỗ, còn Y Lan cũng nghe thấy có tiếng âm ỹ liền đi tới, hỏi một câu đầy vẻ kinh ngạc: “Tấn Nhiên, sao vậy?”

Một màn này vừa vụt bị Y Lan nhìn thấy. Y Lan sợ hết hồn, không dám tin nhìn lại Ương Ương: “Ương Ương, chị đang làm cái gì vậy hả? Tại sao lại ra tay đối với anh Tấn Nhiên như vậy?”

Ương Ương nhìn vẻ mặt vừa đau lòng vừa xen lẫn tức giận của Y Lan, đột nhiên như bị mất đi toàn bộ sức lực, cảm thấy cực kỳ chán nản. Cô an tĩnh liếc nhìn Y Lan một cái, đôi con ngươi trong veo, nhìn giống như là chiếc đèn pha sáng rực rỡ, lập tức xuyên thủng tất cả tâm sự của Trần Y Lan. Trước ánh mắt chói sáng kia của Ương Ương, ánh mắt của Y Lan chỉ thấy kinh ngạc, thoáng lùì về phía sau một bước. Lúc này Ương Ương cũng đã chậm rãi bước đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại sự yên ắng nặng nề. Y Lan nhìn sang Trần Tấn Nhiên, lắp bắp hỏi: “Anh Tấn Nhiên...”

“Không sao.” Trần Tấn Nhiên gạt chiếc khăn lông đang bao quanh gương mặt của mình, tiện tay ném luôn chiếc khăn xuống trên mặt đất. Bởi vì bị Y Lan nhìn thấy bộ dạng chật vật kia của mình, trong lòng anh không khỏi lúng túng, trào lên từng hồi từng hồi cực kỳ khó chịu, cũng có chút hận luôn cả Y Lan: “Y Lan em đi ngủ trước đi, anh đi ra ngoài đi một chút...”

Y Lan ồ một tiếng, nhìn Trần Tấn Nhiên mang sắc mặt khó coi đi ra khỏi phòng, không khỏi kinh ngạc ngồi phịch xuống ở trên giường.

Thay đổi rồi! Tất cả đều đã thay đổi rồi! Vào lúc Y Lan nhìn thấy những hình ảnh đầy thân mật kia, cô cũng biết, giữa Tống Ương Ương và Trần Tấn Nhiên đã xảy ra chuyện gì.

Có lẽ là, ở trên chiếc giường lớn mà cô đang ngồi lên đây, có lẽ là ở trên chiếc ghế sofa mà cô từng ngồi kia, hai người bọn họ đã sớm quấn quýt lấy nhau!

Phía dưới thân thể Y Lan giống như là bị một cây gai chọc vào đau nhói, cô vội vã đứng bật dậy, nhảy dựng lên, đưa tay tháo ra chiếc ga đang trải lên chiếc giường nước lớn lẫn chiếc chăn đắp vút xuống...

Y Lan thở hổn hển, từng ngậm từng ngậm. Cô không nên bỏ đi, không nên giận dỗi rời nơi này mà đi như vậy, sau đó để cho cái người phụ nữ có tên là Tống Ương Ương kia lại “cru chiếm thước sào”!

“Ồi chao ôi! Ái dà, Ương Ương à, làm sao mà cô lại bị ói đến mức độ như vậy chứ?” Còn chưa trang điểm xong cho một người khách, Ương Ương đã phải bỏ chạy đến phòng vệ sinh để nôn ói đến ba lượt.

Ương Ương vốn là người tốt tính, đáng dấp con người vừa dễ thương lại vừa xinh đẹp. Thời gian trước, bởi vì cô không muốn về nhà, cho nên mỗi một lần

phải làm thêm giờ, cô thường làm giúp cho các đồng nghiệp. Nhân duyên của cô càng ngày càng tốt hơn... Mấy đồng nghiệp cũng ân cần hỏi thăm cô, nhưng cô chỉ biết lắc đầu một cách ngu ngơ: “Tôi cũng không biết, mỗi sáng sớm khi tỉnh giấc cũng sẽ bị ói rất lợi hại, hơn nữa mỗi khi ngủ thấy mùi vị thịt cá cũng chỉ muốn nôn...”

“Áy này, không khéo là cô đã mang thai rồi đó!”

“Ưong Ưong đã kết hôn, cô áy mang thai là chuyện rất bình thường mà!”

“Này cô nhóc ngốc nghếch kia ơi, như thế này là phản ứng của một người có thai đó. Nếu không, trước mắt bây giờ em đừng làm việc nữa, mau đi đến bệnh viện để kiểm tra một chút xem sao...”

“Đúng đó đúng đó! Em vẫn luôn luôn trực giúp cho mọi người rồi, hôm nay em hãy nghỉ ngơi sau đó đi bệnh viện để kiểm tra một chút xem thế nào! Nếu như em đã mang thai, vậy thì chuyện này là chuyện tốt rồi, ngộ nhớ sức khỏe của em không tốt, cũng có thể biết đường mà chữa trị.”

Ưong Ưong không cách nào cự tuyệt được ý tốt của mọi người. Trong lòng cô giờ đây cũng là “thất thượng bát hạ”, nhảy nhót lung tung đến lợi hại. Mang thai... Trời ạ, hiện giờ cô mới chỉ tròn hai mươi tuổi mà thôi, đây cũng là một chuyện quá sớm rồi...

Hơn nữa, nếu như nói là cô đã mang thai thật..., nhưng mà cha của đứa trẻ lại không thích cô như thế, liệu anh có thích đứa bé này không?

Ưong Ưong tóm vội lấy chiếc túi của mình, thuê xe đi đến bệnh viện, thấp thỏm bất an chờ kết quả hóa nghiệm được đưa ra ngoài.

Chương 29

Các Loại Cảm Xúc (2)

Ưong Ưong đã được gả tới nhà họ Trần này được mấy tháng, cũng đã từng có nhiều lần làm những chuyện cá nước thân mật cùng với Trần Tấn Nhiên. Ưong Ưong vắt óc ra sức suy nghĩ, ngoại trừ ngày hôm sau tân hôn, Trần Tấn Nhiên đã dặn thím Lý chuẩn bị cho cô thuốc tránh thai hiệu quả nhanh... Còn lại cô không thể nào nhớ nổi, đã có lần nào Trần Tấn Nhiên đã không dùng các biện pháp an toàn hay không.

Nếu thế thì việc cô mang thai, nghĩ thế nào cũng thấy, đúng là chuyện này không thể không có khả năng.

“Tiểu thư Tống Ưong Ưong!”

“Tôi đây!” Ưong Ưong lập tức đứng bật dậy, ý nghĩ bị cắt đứt. Cô đi vào phòng làm việc của bác sĩ, vị nữ bác sĩ liền đưa cho cô tờ kết quả xét nghiệm: “Tống tiểu thư, ngài đã mang thai bốn mươi hai ngày rồi!”

Ưong Ưong kinh ngạc nắm thật chặt lấy tờ giấy thật mỏng kia, bốn mươi hai ngày... Cũng chính là vào buổi tối của cái ngày bọn họ nổi lại tình xưa.

“Ngài có muốn đưa bé này không?” Có thể vị nữ bác sĩ kia đã nhìn thấy cô tuổi còn nhỏ, liền cất tiếng hỏi cô một câu.

“Bác sĩ, để tôi suy nghĩ thêm một chút.”

Ưong Ưong chưa thể xác định được chủ ý của mình, liền cầm lấy tờ kết quả xét nghiệm đi về nhà.

Trong nhà vừa đúng không có ai, Trần Tấn Nhiên và Trần Y Lan đều không ở nhà. Khi thím Lý chạy đến chào hỏi cô, thì lúc này cô mới nhớ ra, mình có thể hỏi ý kiến của thím Lý một chút.

Thím Lý nghe thấy cô báo tin mình đã mang thai, lập tức trở nên cực kỳ cao hứng. Ưong Ưong còn chưa kịp ngăn cản, thì thím đã trực tiếp gọi điện thoại đi Singapore, báo tin vui cho lão gia, sau đó thím liền bắt đầu gấp gáp sai người đi mua thực phẩm về để thím đi nấu cho cô nôi súp...

Ưong Ưong dờ khóc dờ cười: “Thím Lý, tôi vẫn còn chưa nghĩ kỹ xem, có nên giữ lại đứa trẻ hay không đây...”

“Nói bậy, tại sao lại không giữ lại chứ! Việc người phụ nữ mang thai lần đầu tiên là rất quan trọng đấy, nếu như mà bỏ đi, sức khỏe sẽ phải chịu hao tổn lớn. Thím Lý là người từng trải, thiếu phu nhân, cô cũng phải cẩn thận một chút, hãy giữ lại để nuôi dưỡng cho tốt! Nhưng ngàn vạn lần cô đừng có tức giận sẽ làm động thai đấy...”

“Cái gì mà tức giận sẽ làm động thai?”

Ưong Ưong còn chưa kịp nói tiếp lời, chợt nghe thấy giọng của Trần Y Lan vọng đến. Y Lan xách mấy chiếc túi giấy có in nhãn hiệu nổi tiếng bên ngoài đi vào trong nhà, quan sát hai người bọn họ: “Thím Lý, Ưong Ưong, hai người đang nói chuyện gì đấy?”

“Chúng tôi...”

“Thiếu phu nhân mang thai! Tôi vừa mới gọi điện thoại báo tin mừng cho lão gia rồi. Nhị tiểu thư, về sau này ngài nhớ phải ngàn vạn lần cẩn thận một chút. Người phụ nữ mang thai chính là chuyện trọng đại, huống chi, đây lại là cháu đích tôn của nhà họ Trần nữa!”

Thím Lý nói mà lòng vui rạo rức, tựa như thím cố ý nói những lời cảnh cáo mơ hồ, hoặc như là thím thật sự cũng không hề hay biết chuyện gì hết vậy, chỉ đơn thuần bày tỏ sự vui sướng của mình.

Trong nháy mắt sắc mặt của Y Lan vụt biến đổi, biểu cảm trên mặt cô ta thay đổi nhiều về kỳ quái. Mặc dù trong nháy mắt Y Lan đã lập tức nặn ra một nụ cười rục rịch, nhưng mà Ưong Ưong vẫn chú ý, cô nhìn thấy có ánh nhìn mờ ám thoáng qua nơi đáy mắt của cô ta rất nhanh...

Mặc dù Ương Ương là một cô gái đơn thuần, chưa từng nghĩ đến sự hiểm ác trong lòng người khác, nhưng lúc này trong lòng cô cũng loáng thoáng xuất hiện một chút lo lắng.

“Anh Tấn Nhiên có biết không?” Mi tâm của Y Lan hơi nhíu lại, khẩu khí vẫn bình thản không chút gợn sóng như cũ.

Nhưng chính Y Lan lại đi tới bên cạnh Ương Ương, nhẹ nhàng khoác lên tay của cô, cười ngọt ngào: “Ương Ương, chị đoán xem, nếu như anh Tấn Nhiên mà biết được chị đã có cục cưng rồi anh thì anh ấy sẽ như thế nào?”

“Đứa nhỏ này, chuyện này mà còn phải nói nữa sao. Dĩ nhiên là thiếu gia sẽ cao hứng đến khùng khiếp ấy chứ! Đây chính là đứa con đầu tiên của thiếu gia kia mà, mới vừa rồi tôi đã gọi điện thoại đến Singapore, lão gia còn vô cùng cao hứng nữa là, còn nói muốn trở về nước đến thăm thiếu phu nhân đấy!”

Chương 30

Phụ Nữ Còn Nhỏ Tuổi Đã Có Thai Thật Đau Buồn

Lông mày của Y Lan đột nhiên bị giật giật thật mạnh mẽ. Nhưng cô ta vẫn gắng gượng mạnh mẽ nặn ra một vẻ mặt tươi cười: “Ba ba nói lúc nào sẽ trở lại?”

Thím Lý liếc nhìn Y Lan một cái: “Cuối cùng cũng phải nhờ phu nhân khuyên nhủ, nói là sức khỏe của lão gia không được tốt, không thể chịu được sự dẫn vật qua lại khi đi đường.”

Y Lan tựa như thoáng thở phào một hơi nhẹ nhõm: “Đúng vậy đó, mẹ cũng nên khuyên ba ba một chút, ba ba bây giờ đã có tuổi rồi, sức khỏe lại không được tốt, nhất định sẽ không chịu được những vất vả của chặng đường dài như vậy.”

“Ai dà, cứ ngồi đây mà nói mãi những chuyện không đâu mãi. Nhị tiểu thư, thiếu phu nhân, hai người cứ ngồi ở đây nhé, tôi phải đến phòng bếp nấu cho thiếu phu nhân nôi súp đã...”

“Thím Lý, thím thật là thiên vị, thím đối xử với Ương Ương thật tốt!”

Y Lan tựa như đang làm nũng vậy, mở miệng nói một câu có vẻ bất mãn. Nhưng Thím Lý cũng chỉ khẽ cười một chút: “Thiếu phu nhân là một người tốt như vậy, tôi có thể được phục vụ phu nhân là phúc khí của tôi rồi.”

“Vậy Y Lan không phải là người tốt sao?” Y Lan không chịu thuận theo, mở miệng hỏi lại, cái miệng nhỏ nhắn mím chặt lại tới mức tưởng chừng như có thể treo được một bình dầu.

“Nhị tiểu thư cũng tốt, chẳng qua là lúc nào nhị tiểu thư tìm được một chàng rể hiền, thì lúc ấy mới là chân chân chính chính hoàn toàn mỹ mãn...”

“Thím lại cũng trêu gheo tôi nữa, để tôi đi tìm anh Tấn Nhiên mách anh ấy...”

Y Lan làm bộ sẽ phải đứng lên, trên mặt nhuốm một màu đỏ khác thường, không biết là do Y Lan hờn mát, nói về xấu hổ hay là có chút tức giận nhàn nhạt.

“Nhị tiêu thư.” Thím Lý chột đứng lại, mở miệng nói một câu đầy ý vị sâu xa. Thím Lý ở nhà họ Trần suốt mấy chục năm qua, địa vị của thím ở trong nhà cũng có chút không tầm thường. Y Lan thấy thím nói như vậy, cũng liền ngoan ngoãn đứng lại: “Thím Lý.”

“Nhị tiêu thư, lẽ ra tôi không nên nói những lời như vậy, nhưng mà thiếu gia thật sự đã kết hôn rồi, quan hệ giữa ngài và thiếu gia suy cho cùng vẫn là quan hệ anh em trong nhà với nhau mà thôi.”

Sắc mặt của Y Lan lập tức thay đổi trắng bệch ra như tuyết. Cô ta trợn to hai mắt nhìn sâu vào thím Lý một cái, nhưng rồi vẫn nhẹ nhàng gật gật đầu: “Tôi hiểu rồi! Thím Lý, tôi cũng hiểu chứ.”

Thím Lý khẽ thở dài một tiếng, thực sự thím vẫn không có cách nào nói nhiều hơn nữa, liền xoay người đi vào phòng bếp.

Y Lan đứng ở nơi đó, hung hăng cắn vào môi dưới. Ương Ương vốn ăn nói vụng về, cũng không biết nên khuyên nhủ như thế nào, đành chỉ đứng đó yên lặng. Y Lan đứng đó một lúc lâu, sau đó xoay người cầm chiếc túi của mình lên. Lúc cô ta chuẩn bị rời đi, chột nhìn Ương Ương một cái thật sâu, sau đó mới xoay người đi mất.

Kế tiếp mấy ngày sau, trong nhà cũng không có chuyện gì gợn sóng, mọi người vẫn giống như trước. Chẳng qua là Ương Ương rất ít khi nhìn thấy Y Lan, còn cô bởi vì sự phản ứng khi mang thai quá lợi hại, cho nên đã xin nghỉ, đặc biệt ở trong nhà nghỉ ngơi. Thím Lý gần như là một tác cũng không rời để coi chừng cô.

Mà Trần Tấn Nhiên cũng không biết chuyện này. Ương Ương còn chưa nghĩ ra sẽ phải nói với anh như thế nào. Ở trong giai đoạn máu chót thế này, cô cũng không biết phải nói như thế nào với Trần Tấn Nhiên. Thậm chí, cô còn có chút sợ hãi, nếu như cô nói ra rồi, Trần Tấn Nhiên sẽ cho cô lưu lại đứa bé này, hay là sẽ vì Y Lan mà bắt cô phải bỏ đứa bé này đi?

Cô không dám khơi lên sự nguy hiểm như vậy, cho nên không thể làm gì khác hơn, là cầu xin thím Lý trước mặt hãy giữ kín cho cô điều bí mật này. Lão gia cũng mấy lần gọi điện thoại tới, đều được thím Lý tiếp máy, nói là vợ chồng son đi ra ngoài giải sầu hoặc là du lịch. Cứ như vậy năm lần bảy lượt, lão gia cũng chán không gọi lại nữa, muốn để cho hai người bọn họ tình đầu ý hợp, bắt đầu trải qua cuộc sống gia đình của mình được an ổn. Như vậy thì ông cũng được an tâm rồi.



Bên kia Thân Tổng Hạo và Hoan Nhan mới vừa nói lại tình xưa. Cho nên tất cả chuyện của công ty đều giao cho Trần Tấn Nhiên và A Dương. Công việc của Trần Tấn Nhiên càng thêm lu bù nhiều hơn. Ương Ương cũng phải đến mấy ngày rồi mà cũng chưa từng nhìn thấy anh. Chỉ có điều, không nhìn thấy anh thì cũng khá tốt, tránh cho cô cứ phải che giấu, chỉ tỏ làm cho trong người cô cảm thấy mệt mỏi vì hoảng sợ.

Trải qua hơn một tuần, chợt có một ngày Trần Tấn Nhiên tan việc rất sớm. Hóa ra là anh ngày hôm sau anh phải đi ra nước ngoài để công tác, mà Y Lan cũng ở nhà. Ương Ương vốn đang ở trong phòng khách xem ti vi, còn trên lầu hai người bọn họ đang sửa soạn lại hành lý, thỉnh thoảng sẽ phát ra tiếng cười khoan khoái. Cửa phòng ngủ cũng không khóa lại, không gian của phòng ngủ chính giờ đây lại trở thành một khoảng trời đất riêng của Trần Tấn Nhiên và Trần Y Lan. Ương Ương chợt nhận ra, lúc này cô cũng không có tâm tình nào mà để ý tới những thứ này, chỉ nghĩ nếu như anh xuất ngoại, cô cũng lập tức trở về Hàng Châu. Đã nhiều tháng nay cô đã không được gặp mẹ của mình, cũng không biết tình hình hiện tại trong nhà mình bây giờ như thế nào. Trong lòng cô thực sự hết sức nhớ thương.

Ương Ương vốn dĩ đang ăn quả táo, chẳng qua là cô cứ ăn ăn mãi. Động tác ăn của cô cứ máy móc lặp đi lặp lại. Quả táo trong tay cô đã ăn hết một nửa, phần còn sót lại bắt đầu dần dần bị héo vàng đi, nhìn thật giống như tình cảm giữa hai người bọn họ lúc này. Sự ám áp thật ngán ngùi, từ khi Y Lan trở về, cũng đã dần dần héo vàng đi rồi.

Có lúc trong lòng cô cảm thấy thật sự rất hận, cô cũng hỏi hận tại sao mình lại để lại đứa bé này. Nhưng mà cô lại nghĩ đến một sinh mệnh nhỏ bé mềm nhũn như vậy đang lớn dần lên ở trong bụng của cô, thì cô lại không có cách nào để cho mình tiếp tục làm ra những chuyện tàn nhẫn như vậy được.

Tiếng cười vui của bọn họ từ trong khe cửa truyền ra, vọng tới, tựa như mũi dùi chọc thẳng vào trong màng nhĩ của cô. Ương Ương cứ ngơ ngẩn ngồi yên ở chỗ đó, cảm thấy trong lỗ tai mình cứ vang lên từng hồi từng hồi ong ong. Trong TV nam nam nữ nữ đang trình diễn từng cảnh từng cảnh yêu đương thật lâu, thật dài, không hề mệt mỏi, làm cho chần động lòng người. Nhưng mà, tình yêu của cô thì sao chứ...

Cô còn chưa tới hai mươi tuổi, nhưng cô cũng đã sắp khô héo mất rồi.

Rốt cuộc Ương Ương vẫn phải buông nửa quả táo còn dư lại ở trong tay xuống, sau đó đứng lên, đi ra khỏi phòng khách. Cô đứng ở trong vườn hoa một lát, dường như cảm thấy đã dễ chịu hơn một chút. Ương Ương mới ra đứng đó

được một lát, thì Trần Tấn Nhiên và Trần Y Lan cũng đi ra. Trần Tấn Nhiên vốn đang thân mật ôm hông của Y Lan, liếc nhìn thấy Ương Ương đứng ở nơi đó, thì hình như có vẻ hơi lúng túng một chút. Nhưng tiếp theo anh lại giả vờ như không nhìn thấy nét mặt của cô, trực tiếp kéo Y Lan đi về phía chiếc xe đang đỗ ở đằng kia.

Ương Ương lạnh nhạt liếc mắt nhìn hai người, xoay người lại đi về phía một con đường nhỏ khác. Cô mơ hồ nghe thấy tiếng xe hơi khởi động máy, sau cùng âm thanh đó chậm rãi bay xa. Ương Ương liền quay người trở lại. Thím Lý đã chuẩn bị cho cô bữa ăn tối, đã đặt đầy đủ trên bàn. Tất cả đều là những đồ ăn vô cùng giàu dinh dưỡng, rất tốt đối với phụ nữ có thai. Ương Ương lo lắng cho đứa nhỏ ở trong bụng, cho nên đã ép buộc mình phải nuốt vào.

Kể từ sau khi mang thai, Ương Ương liền cực kỳ ít ngủ, chỉ cần có tiếng động hơi lớn một chút vang lên, là lập tức cô bị thức giấc. Sau đó có muốn ngủ lại cũng rất khó khăn. Đến lúc Y Lan và Trần Tấn Nhiên trở về nhà, thì đã là đêm khuya. Hai người bọn họ vừa đùa giỡn vừa cười với nhau hi hi ha ha. Ương Ương bị đánh thức, liền dứt khoát bò dậy, ngồi yên ở chỗ đó ngẩn ngơ nhìn cả căn phòng tối đen.

Màn đêm đen tối giống như một lũ yêu ma, hung thần ác sát, đang giương nanh múa vuốt nhào tới về phía cô, một chút xíu nữa là phủ kín lên người cô.

Cô không biết ở phòng cách vách tiếng cười vui lẫn những âm thanh mơ hồ làm cho người ta khi nghe thấy cũng phải mặt đỏ tim đập kia đã kết thúc như thế nào. Cô cũng không biết là mình đã ngủ thiếp đi như thế nào. Cô chỉ biết là sáng sớm hôm sau khi tỉnh lại, hai người bọn họ đã vội vàng hấp tấp lên máy bay. Vì phải dậy sớm một chút, Y Lan ngủ không ngon liền hướng về phía Trần Tấn Nhiên giận dỗi, làm ầm ầm ỉ ỉ từ trong phòng của bọn họ cho tới bên ngoài phòng ngủ của Ương Ương. Ương Ương lại bị đánh thức một lần nữa.

Hai mắt của Ương Ương dính hai quầng đen thật to, Ương Ương phờ phạc mệt mỏi đi xuống lầu ăn cơm. Đến lúc cô ăn xong bữa ăn sáng thì nhận được điện thoại trong nhà mẹ từ Hàng Châu gọi tới, nói là anh trai cô sẽ tự mình đến đón cô trở về nhà. Đến lúc này Ương Ương mới trở nên vui vẻ giống như một đứa trẻ con cứ nhảy dựng lên, làm cho thím Lý cực kỳ sợ hãi.

Ương Ương phải chờ đợi đến giữa trưa ngày hôm sau, anh trai thứ hai của cô mới từ Hàng Châu chạy tới nơi. Liếc nhìn vẻ phong trần mệt mỏi của anh hai đang tiến vào, nước mắt của Ương Ương lập tức liền trào ra ngoài. Từ thuở Ương Ương còn nhỏ, Tống Khắc Khâm đã là người anh trai luôn yêu thương cô em gái nhất, cũng không nhìn được cảm xúc, tròng mắt của anh liền thoáng ửng đỏ.

Hai anh em gặp nhau liền nói chuyện mãi vẫn không hết lời hết chuyện..., Hành lý của Ương Ương đã sớm được sắp xếp xong từ lâu. Sau khi ăn cơm trưa, Ương Ương liền không thể chờ đợi được nữa, nhất định đòi đi về nhà. Thím Lý

biết cô không vui, cũng không ngăn cản cô, tha thiết dặn dò rất nhiều điều, sau đó mới đưa hai anh em bọn họ lên xe.

“Em gái.” Tống Khắc Khâm nhìn gương mặt trái táo của em gái mình giờ đây đã gầy tóp lại thành hình quả dưa, trong lòng mơ hồ cảm thấy đã xảy ra một chuyện gì đó. Anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Ương Ương: “Nói cho anh hai biết, Trần Tấn Nhiên đối xử với em có tốt không?”

Nơi sâu kín trong trái tim của Ương Ương chợt run lên, rồi lại không đành lòng, chỉ vì cô lo lắng cho người thân của mình, chỉ là dùng sức gật đầu: “Anh ấy đối xử với em tốt vô cùng.”

“Nhưng em đang mang thai, tại sao anh không thấy nó ở nhà? Em về Hàng Châu nó cũng không tiễn em là sao?”

Tống Khắc Khâm đang đầy một bụng nghi vấn, đến lúc này coi như mới có điều kiện để hỏi em gái mình. Tống Khắc Khâm hung hăng nhéo mạnh vào lòng bàn tay của mình, mạnh mẽ cố kiềm chế cơn giận giữ xuống dưới đáy lòng mình.

“Anh hai, Trần Tấn Nhiên hôm qua mới ra khỏi nước đi công tác, bằng không làm sao lại không có ở đây được chứ?”

Ương Ương khổ sở giải thích, thật ra thì cô đã suy nghĩ nhiều lần. Cô chỉ muốn có thể ở trước mặt người thân của mình mà khóc lớn một trận, nhưng nếu như cô làm như vậy sẽ khiến cho bọn họ lo lắng. Làm sao cô có thể nhẫn tâm như vậy được chứ! Vốn dĩ cô cũng biết, các anh trai của mình vẫn luôn tự trách bản thân rất nhiều, chỉ vì bọn họ mà làm hại đến cô, khiến chuyện chung thân đại sự của cô lại chỉ có thể làm qua loa như vậy. Nếu như bọn họ biết cô sống một cuộc sống không được tốt, thì có thể nói..., nhất định bọn họ sẽ lại càng thêm bất an.

“Thật sao?”

Tống Khắc Khâm lúc này mới bán tín bán nghi hỏi lại cô. Thấy cô dùng sức gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn bày ra vẻ lo lắng nhìn lại anh, Tống Khắc Khâm không khỏi mềm lòng thở dài một tiếng, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô: “Em là cô em gái mà anh thương yêu nhất! Các anh trai của em đây, nếu như biết được em đã phải sống một cuộc sống không được tốt, hoặc là Trần Tấn Nhiên dám bắt nạt em, Ương Ương, em đừng sợ, các anh trai của em sẽ liều mạng, cho dù còn hai bàn tay trắng, cũng tuyệt đối không tha cho nó đâu!”